

MerelX

en de magische drakentranen

Geloof in jezelf

Jordi van der Leden

MerelX
en de magische
drakentranen

Illustraties door:
Jordi van der Leden

Muziek:
Niels Bos: FFMusic LAB

Schrijver: Jordi van der Leden

Coverontwerp: Jordi van der Leden

Muziek: Niels Bos: FFMusic LAB

ISBN: 9789463678933

© Jordi van der Leden

Inhoud

	Inleiding	1
1.	De Oosterduinen	3
2.	De Noorderduinen	19
3.	De Zuiderduinen	35
4.	De Westerduinen	49
5.	De Duizelige Velden	63
6.	De Donkere Berg	78
7.	De Val Valleï	95
8.	De Eenzame Heks	111
9.	De berg van hoop	129
10.	De verdwenen bladzijde	145
11.	De magische drakentranen	160
12.	De poort naar de Spiegelwereld	179
13.	Thuis in de Duinen	195

Het onbekende land

Anderenland

Kasteel Grauw

Rode Meer

Donker Dal

Zaan

Drakenstad

Badel

Tussenland

Berg van Hoop

Achterland

Eenzame
Heks

Haer

Noorderduinen

Duizelige Velden

Val Vallei

Westerstad

Westerduinen

Ijm

Donkere Berg

Oosterduinen

Braal

Vorststede

Zuiderduinen

Iele

Cast

Eiland

Duinkern

INLEIDING

Stel je toch eens voor dat je leefde in de tijd van MerelX.

Kijk maar eens uit het raam van je kamer. Zie je die lantaarnpalen? Die stonden er vroeger nog niet, het was 's avonds pikdonker. En zie je die stenen huizen? Die konden ze toen nog niet zo makkelijk maken. Het waren meestal houten huisjes met rieten daken, zonder verdiepingen erop en verlicht met kaarsen. En werden er kastelen gebouwd van keien en stenen, dan duurde het soms tientallen jaren voordat het af was. Mooie straten van asfalt of met bakstenen klinkers! Bestonden nog niet, dat waren zandpaden. Nu ziet je straat er ineens anders uit, hè?! De kippen en varkens liepen los door de straten. Een vuurtje om het vlees te braden, gebeurde gewoon midden op straat. Het was een tijd van tovenaars, er bestonden heksen en er leefde nog draken. In die tijd waren er geen tablets, mobieltjes of games. vroeger was er geen televisie, waren er geen auto's, of leeslampjes om in de avond, stiekem een boek te kunnen lezen. Kinderen speelden buiten met elkaar, niet met knikkers maar met steentjes. Ook vertelden ze elkaar de meest prachtige verhalen, soms verzonnen, en soms naar waarheid. Films "on demand" kijken, bestond al helemaal niet. De verhalen die verteld werden, gingen al pratend van oor tot oor, en vaak over helden, helden zoals MerelX. En wat was er dan nog meer anders? Vind je het raar dat de naam MerelX begon met een hoofdletter, en eindigde met een hoofdletter? Dat was heel normaal in die tijd! Er waren nog geen

achternamen. Als je een tovenaars was, of van een familie van tovenaars, dan kreeg je ook een hoofdletter aan het einde van je naam. Bij de familie van MerelX was dat de X. Misschien waren dat wel de eerste soort achternamen?! Dus durf je het aan, en wil je meer weten? Ga dan mee terug naar deze tijd, en lees het verhaal van 'MerelX en de magische drakentranen' en kom achter het bestaan van de geheime vriendengroep MX.

Hoofdstuk 1

DE OOSTERDUINEN

Net buiten het kleine vredige dorpje IJm, gelegen in de Oosterduinen, wat viel onder de monarchie van Koning Nobel uit Vorststede, woonde een meisje genaamd MerelX. MerelX was een ondeugend, slim maar ook eigenwijs meisje. Ze zag er niet echt uit als de dochter van een tovenaar. Gewoon gekleed, zoals iedere dorpling. Ze had net als haar moeder sproetjes, en een vriendelijke glimlach. Ze hoefde je maar lief aan te kijken, en eigenlijk kon je haar dan moeilijk iets weigeren. Ze deed altijd haar eigen ding, en werd door haar vader, de toverkunst bijgebracht. MerelX woonde bij haar vader PaX, en moeder ZeeX. Vader PaX, was een man met een zelfverzekerde uitstraling. Hij had vriendelijke heldere blauwe ogen. Een lange bruine baard, met daarin een grijze streep van boven tot onder. Samen met zijn grijze slapen, zijn lengte en zijn donkerblauw gewaad, zorgde dit ervoor dat hij een indrukwekkende uitstraling had. Haar moeder was een vriendelijke dame. Ze had bruin haar, dat meestal in een hoge staart zat. Verder had ze vriendelijke sproetjes, en de mooiste bruine ogen, die je maar kon bedenken. Haar bruine ogen verraden echter ook, dat de ooit zo ondeurende dame, veel had meegemaakt. Ze was altijd keurig maar functioneel gekleed. Ze hadden een mooi en gezellig huisje met een veranda en een

stukje land, waar ze altijd hard op werkten. Voor het huisje stond de altijd nukkige geit Knorrepot. Ze hadden de geit zo genoemd, omdat ze altijd nukkig en boos deed. MerelX gaf Knorrepot altijd een aai over haar bol als ze langsliep, en Knorrepot draaide dan altijd nukkig haar kop om. MerelX moest er altijd om lachen als ze zo knorrig deed, en dat verklaarde dan ook waarom de geit deze naam kreeg.

Knorrepot zag er eigenlijk wel grappig uit. Zij had namelijk een grote oranje, bruinige vlek in de vorm van een driehoek boven haar linkeroog, waardoor het leek of zij één grote wenkbrauw had. Maar voor nu genoeg over Knorrepot... MerelX bracht verder veel tijd door met haar huisdier Drup. Ik noem het een huisdier want Drup was geen hond, maar wat het eigenlijk wel was...? Hij was gewoon Drup! Zijn naam had hij gekregen van MerelX, omdat hij zomaar uit de lucht kwam vallen, net als een druppel. Sindsdien waren ze onafscheidelijk. MerelX wandelde vaak kilometers met Drup, door het dorp en in het bos. Ze kwam vaak met de spannendste verhalen thuis, over de avonturen die ze beleefd had, met haar vrienden en met Drup. Haar moeder ZeeX was erg bang, dat MerelX iets zou overkomen. Dat kwam door wat er in het verleden gebeurd was. Daar wilde ze nooit over praten met MerelX, maar was daardoor wel altijd, extra bezorgd. Als MerelX thuiskwam na één van haar avonturen, vroeg ze vaak: 'waar ben je geweest, waarom was je daar en wat is er dan gebeurd?' Vervolgens sloot ze haar vragenreeks altijd af met de woorden 'als je maar voorzichtig doet.' Haar vader PaX, maakte zich minder druk, omdat hij dacht dat MerelX zich wel zou redden. Hoewel ze qua uiterlijk en karakter op haar moeder leek, had ze gelukkig de toverkrachten van haar vader gekregen. PaX was een geweldige en bekende tovenaars, in alle Duinen. Jarenlang had hij Koning Nobel gediend, als adviseur voor de Oosterduinen, in de stad Vorststede. Op een zeker moment, 5 jaar geleden,

had PaX aan ZeeX beloofd, om nooit meer te toveren. Om onverklaarbare redenen, begon PaX de laatste jaren steeds vergeetachtiger te worden, en sprak daardoor halve of verkeerde toverspreuken uit. Hij had besloten om zich niet meer bezig te houden met de tovenarij. En dit besluit nam hij, om te voorkomen dat het een keer, echt fout zou aflopen. Dit was ook het moment geweest waarop PaX had besloten, om zijn functie als adviseur neer te leggen, en hij en zijn gezin terugkeerde naar zijn geboortedorpje IJm. Het volk had PaX de bijnaam “PaX de Drakendoder” gegeven, omdat hij de laatste draak uit Drakenstad gedood had, en daarmee alle dorpen in de Duinen in veiligheid had gebracht. Volgens de verhalen had PaX, tien groene drakentranen opgevangen, toen de draak door hem gedood werd. Hierna had hij met behulp van een oude spreuk, deze tranen betoverd. De spreuk kwam, uit één van de oude toverboeken, van der Leden van de Orde van de Magie. De tien groene tranen werden omgetoverd, in tien groene kristallen, die je positieve eigenschappen, weer keer tien krachtiger kon maken. Later zal je hier nog meer over horen. Vader PaX, had over dit alles, nog nooit gesproken met MerelX. Hij vond haar nog veel te jong, tot het volgende gebeurde: Ook met tovenaars was het helaas zo, dat er goede en slechte waren. Vanuit Donker Dal, kwam de kwade tovenaars TriesT, steeds vaker. TriesT had een akelige magere uitstraling, een grauw gezicht met ingevallen donkere ogen, en hij was kaal bovenop zijn hoofd, met aan de zijkant lang sluik haar. Hij vernielde dorpen en steden, in de Duinen, met zijn brute kracht. Zo ook, kwam hij steeds vaker, in de Oosterduinen, bij het dorpje IJm. TriesT wilde heersen over alle mensen, door ze bang te maken, en ze pijn te doen. Mensen rende angstig weg, of deden soms dingen tegen hun wil. Ze durfde de kwade tovenaars niet te dwarsbomen, omdat ze bang waren dat hij wraak zou nemen. In het begin kwam de kwade tovenaars, zo nu

en dan langs. De laatste tijd kwam hij steeds vaker langs, omdat hij merkte, dat de bewoners steeds banger voor hem werden. Hij genoot van de angst, en vernietigde steeds meer huizen en dorpen. De inwoners, van de dorpen en steden uit de Oosterduinen, kwamen steeds vaker bij PaX. Ze smeekten PaX om zijn hulp, maar hij kon en wilde ze vanwege zijn vergeetachtigheid, niet meer helpen. Hij wist dat het te gevaarlijk voor hem was, om te toveren. MerelX sprak vaak met haar vader over wat ze nu konden doen! Haar toverkrachten waren nog niet sterk genoeg, om het op te nemen tegen TriesT. ZeeX wilde niet dat haar dochter ging strijden, tegen de kwade tovenaar. Te bang voor wat er zou kunnen gebeuren. Tot er wederom, op een dag een zwarte schim, door het dorpje IJm heen vloog. De schim was door TriesT gestuurd. De mensen werkte, op dat moment, hard op het land. Kinderen kregen les, van een oude wijze vrouw. Mensen liepen over het marktplein om te handelen in spullen en waren. Overal waar de zwarte schim vloog, vlogen de huizen en kraampjes in brand. Voedsel dat ze op het land verbouwde, ging in een vlammenzee op. De kinderen huilde angstig, in de armen van de oude wijze dame, die ze les gaf. De schim vervormde, en het angstaanjagende gezicht van TriesT, kwam in de schim tevoorschijn. De stem van TriesT sprak doordringend: ‘De Spiegelwereld, is vanaf nu ook jullie wereld. Jullie moeten vanaf nu naar mij luisteren. Ik ben TriesT... onderdaan van MokwaR uit de Spiegelwereld, en zal heersen over de Duinen. Als jullie niet gehoorzamen, zal ik jullie dorpen platbranden.’ De angst onder de mensen was groot, en MerelX werd steeds kwader, en kookte van woede. Met haar handen maakt ze een vuurbal, en gooide deze door de schim heen. Het gezicht vervormde als een rookwolk ‘Ik ben niet bang voor je,’ schreeuwde MerelX. De zwarte rook waaide uit elkaar, en de schim verdween. Ze hoorde nog een nare lach:

‘Whahaha.’ En de stem van TriesT riep, dat hij snel weer terug zou komen. MerelX keek vol woede, ze was er helemaal klaar mee, en besloot om dapper op haar vader en moeder af te stappen. MerelX sprak hen aan: ‘Ik zal op zoek gaan naar TriesT.’ Toen ze haar ouders vertelde, wat er was gebeurd, en waarom zij vond, dat ze haar moesten laten gaan. Verwachte ze, dat haar ouders, het haar hadden verboden, om te gaan. Maar niets was minder waar. Met tegenzin besloten, haar vader en moeder echter, dat MerelX weleens gelijk kon hebben. Haar vader sprak: ‘Jij bent de enige nog, die de Duinen kan beschermen, tegen de kwade tovenaars TriesT.’ Pax keek zorgelijk, en vroeg of zijn dochter mee wilde komen, naar zijn werkkamer. Op zijn werkkamer kreeg MerelX toen eindelijk het verhaal te horen, over de magische drakentranen. Haar vader maakte een paar koppen warme drank. Dit was een soort thee, van kruiden en water. Ze gingen zitten, achter de grote houten werktafel, en voor het grote schilderij, dat aan de muur hing. Dit schilderij was groot en imponerend en had MerelX altijd al geboeid. Het schilderij was namelijk een exacte kopie geschilderd, van de werkkamer, precies zoals hij er nu nog uitzag. Op de werktafel van het schilderij lag een dik boek, het dikke boek waarin alles stond geschreven over de magische drakentranen. Dit boek had MerelX nooit meer in het echt gezien, behalve alleen maar in het schilderij. Pax vertelde na alle jaren het verhaal, omdat hij vond dat ze er nu klaar voor was. MerelX mocht het alleen opnemen tegen TriesT, als ze in het bezit was van één van de groene kristallen, één van de drakentranen, en gesteund zou worden door strijders met bijzondere talenten. Deze krijgers konden dan ook, zo’n magische drakentraan krijgen. In het bezit van dit kristal, zouden MerelX en haar vrienden, tien keer sterker worden, en het misschien op kunnen nemen tegen TriesT. Het verhaal dat Pax te vertellen had was als volgt, en had zich nog

geen tien jaar geleden afgespeeld: ‘Ik was nog een sterke en gezonde man met bijzondere toverkrachten, en toen al gelukkig getrouwd met je moeder ZeeX. De Duinen waren nog één en niet verdeeld in vier afzonderlijke gebieden de Oosterduinen, Westerduinen, Noorderduinen en de Zuiderduinen. Je was 4 jaar, en je broertje was net geboren. Je broertje had vele namen, omdat we niet konden beslissen naar wie we je broertje zouden vernoemen. Luo naar je moeders vader, Uhn naar mijn eigen Vader en Ucqi naar de leermeester, die mij de tovenarij had bijgebracht. Ik werkte nog in Vorststede als adviseur van de koning, toen er plotseling paniek was in de stad. Eén, van de laatste twee nog levende draken, was op zoek naar voedsel. Je moeder liep door de straten, met jou en je broertje, die heerlijk in de mand lag te slapen. De draak keek vanuit de lucht, zag jullie lopen, en dreef jullie in het nauw. Ik zag het allemaal op een afstand gebeuren, en rende naar jullie toe. Ik gooide met mijn hand, een door mij opgewekte vuurbal, naar de draak. Maar de draak was slim, en liet zich niet afleiden. De Draak had door, dat ik mijn gezin probeerde te beschermen, hij ging bewust naar je moeder en jullie toe. Ik gooide nog snel een paar vuurballen, maar het was te laat. Op het moment dat ik bij jullie kwam, cirkelde de draak rond, en schoot over ons heen. Hij spuwde op dat moment geen vuur, maar een soort slijm uit zijn kieuwen, over mij heen. Je moeder struikelde voorover en op dat moment greep hij met één van zijn reusachtige klauwen je broertje uit de mand. De draak hield hem vast aan het kleedje, waarin je broertje was gewikkeld. Hij vloog het dorp uit, en ik zag zijn dekentje wapperend onder hem, in de verte verdwijnen. Ik zie dit beeld nog iedere dag. Dit was ook de laatste keer, dat jij je broertje Luo Uhn UcqiX, gezien had. Je was nog zo jong, dat je nu ook niet veel meer kunt herinneren van je broertje. De verhalen over hem, zullen ervoor zorgen dat hij voor altijd in

ons hart zit. Je moeder is hierna nooit meer ver van huis geweest, uit angst, maar vooral om jou te beschermen. Dit was ook de reden, waarom je moeder na al die jaren, nog altijd zo bezorgd is om jouw avonturen. Ik deed je moeder na het verlies van onze zoon een belofte, de belofte dat ik wraak zou nemen, voor het verlies van onze zoon. De volgende dag trokken mijn beste vriend Rinlin en ik eropuit. Het was een lange en spannende tocht geweest, voor we bij het nest van de draak waren aangekomen. Omdat de hele weg, met grotten, ravijnen en bergen, net een ingewikkeld doolhof was. Had ik de hele tocht omschreven in een boek, zodat we later nog de weg terug zouden kunnen vinden. In de grot, het nest van de draak, slopen we naar binnen. Mijn hart bonkte in mijn keel, zo bang waren we. Nog nooit had iemand, het ooit aangedurfd om de grot van een draak binnen te gaan. Vroeger waren hier veel draken, en elke draak had zijn eigen grot. Daarom werden deze grotten, ook wel Drakenstad genoemd. Mensen die naar Drakenstad in Tussenland gingen kwamen nooit meer terug. Veel van deze draken waren met de tijd gestorven, door ouderdom, of tijdens hun zoektochten naar voedsel. Nu de laatste twee draken waren overgebleven, heerste er nog steeds angst onder de mensen. Eén van de nog levende draken was het grootst, het gevaarlijkst en was de koningin van alle draken, die toen leefden. Bij de Drakenkoningin, zouden veel drakeneieren liggen, die bij het juiste maanlicht en in aanwezigheid van de drakenkoningin, uit zouden kunnen komen. Het was voor de draak belangrijk, dat deze eieren zouden uitkomen, om ervoor te zorgen dat de draken en het draken ras, zou blijven bestaan. Gelukkig voor de mensen, staat de maan maar één keer in de zeven jaar in de juiste stand. Zodoende was het nog niet mogelijk geweest om de drakeneieren uit te laten komen. Voorzichtig keken Rinlin en ik in het rond, toen we in de grot voorzichtig om het hoekje

keken. We zagen tot grote opluchting, dat de koningin en de andere draak, lagen te slapen. Je herkende een konings- of koninginnendraak aan zijn bruin oranje vlek op zijn voorhoofd. Daarnaast lag de kleinere draak, vermoedelijk een ander vrouwtje. In de IJm had ik een toverspreuk gevonden, die je maar één keer kon gebruiken, mijn geheime wapen. Ook had ik een touw betoverd met ingewikkelde spreuken, dat touw heb ik nog steeds. Hoe harder je aan het touw trok, des te sterker het touw werd, en hoe strakker het ging staan. Met het sterke tovertouw bonden we eerst voorzichtig de voeten van de koninginnendraak vast. Hierna werden haar vleugels aan elkaar gebonden, en als laatste deden we haar nek. Natuurlijk werden de draken hiervan wakker! De kleine draak zat nog niet vast, en met een krachtige stem schreeuwde ik PARA FIEDA XIENG. Mijn geheime wapen. Ik wees met mijn handen, in de richting de kleine draak. Een stroom van een lichtflits schoot in haar richting, en zoals het toverboek omschreef veranderde ze, ... in een geit. De koninginnendraak probeerde zich los te wurmen, maar dat lukte natuurlijk niet, omdat het touw sterker en strakker ging staan. Ze was nu woest en spuwde een vuurgolf richting Rinlin, die gelukkig aan de kant sprong. De draak probeerde haar linker poot op de tillen, en toen ze dat deed zag ik het dekentje van mijn zoon en jouw broertje liggen. Ik kookte van woede, werd misselijk bij de gedachte, en rende met mijn zwaard richting de draak. Ik kwam bij haar poten, en hakte een stuk, van haar klauw af. De draak brulde van de pijn, en de lucht trilde. Een groene glinsterende traan rolde uit haar ogen, en viel op de rots, als een klein geleichtig balletje. Ik schreeuwde tegen Rinlin, dat hij de traan moest opvangen in zijn drinkbuidel. Het was echter te laat, deze traan ging verloren. Waarom ik dat wilde? Ik had namelijk gelezen in het oude toverboek, dat je met drakentranen bijzondere dingen kon doen. Dingen die onze toekomst, konden veranderen. De

draak spuwde opnieuw een vuurgolf, maar nu in mijn richting. Rinlin was dapper, pakte snel het dekentje, en klom op de rots naast de draak. Hij sprong van de rots, om de hals van de draak. Hij bond het dekentje om de ogen van de draak, zodat ze niets meer zag, en ik rende op haar af. Ik stak mijn zwaard, in het hart van de draak, en ze kermde van de pijn. Haar kop zakte op de grond, en een glinsterende groene traan kwam, van onder het dekentje vandaan, uit het oog van de draak. Ik gooide snel mijn drinkbuidel met water leeg, en ving hierin uiteindelijk wel tien tranen op. Het waren tien geleïachtige balletjes. De draak stoomde nog wat uit haar neusgaten, en daarna werd het rustig. De laatste draak, de koninginnendraak, was verslagen. De oranje bruine vlek vervaagde boven haar linkeroog. Het was als magie, omdat deze vlek boven het oog van de geit, weer tevoorschijn kwam. We waren nu veilig, want de laatst levende koninginnendraak, was al omgetoverd tot geit.’ MerelX zat aandachtig naar het verhaal van haar vader te luisteren, en vroeg met een brok in haar keel: ‘Wat hebben jullie daarna met de draak gedaan?’ Haar vader vertelde: ‘We hebben de draak gewoon laten liggen bij de drakeneieren omdat we niet meer bang hoefden te zijn dat deze nog uit zouden komen. Het dekentje en de geit hebben we vervolgens meegenomen. Van je broer hebben we nooit meer iets gevonden.’ PaX legde nog uit, dat hij zo teleurgesteld was. Omdat buiten zijn zoon om, het belangrijkste gedeelte van het dekentje ontbrak. Het dekentje was verscheurd, waardoor het gedeelte met de geborduurde namen van zijn zoon ontbraken. Dit verscheurde dekentje was nog de enige herinnering die was overgebleven aan zijn zoon. Met betraande ogen vertelde PaX verder: ‘Rinlin en ik vonden het moeilijk om weer terug te keren, naar het dorpje IJm. Ondanks dat we onze belofte waren nagekomen, konden we daarmee niet mijn zoon terugbrengen. Het gevoel dat je broer nog had kunnen leven,

stierf hiermee langzaam weg. We kwamen terug in de Duinen en werden binnengehaald als ware helden. Hoewel ik trots was op het doden van de draak, had ik moeite met het verwerken van het verlies van je broer. In de weken hierna heb ik me afgezonderd van alle mensen in het dorp, en ben aan de slag gegaan met de drakentranen. In het oude toverboek, had ik namelijk gelezen dat de drakentranen van een koningsdraak of koninginnendraak, magische krachten zouden bezitten. Omdat de tranen van vloeibaar gelei waren, kon je ze lastig meenemen. Volgens een oude spreuk kon je de tranen, omtoveren tot kristallen, groene kristallen. Volgens het oude toverboek moest je de drakentraan, in een tinnen kelk verhitten. Roeren met een tinnen lepel, en een toverspreuk uitspreken. Ik sprak de magische woorden SIJA VOERA DA! en als ware magie lag er in de tinnen kelk een groen kristal. Het kristal was in perfecte vorm, en gemaakt van een drakentraan. Mijn tovenaarskunsten heb ik in totaal nog negen keer kunnen uitvoeren, waardoor er tien groene kristallen, van magische drakentranen ontstonden. Ik deed één drakentraan in mijn zak, en voelde een toverkracht door mij stromen. Om mijn kracht uit te testen, schoot ik een door energie opgewekte vuurbal uit mijn hand. Door de immense kracht, schoot ik ongecontroleerd. Per ongeluk blies ik een halve muur, van de dorpspoort van IJm weg. Normaal gesproken kostte het mij best wel wat moeite om zo'n vuurbal op te wekken, maar deze keer was het in een poep en een scheet gelukt. Geschrokken haalde ik het kristal uit mijn zak, en stopte het in een zilveren kistje op mijn werkkamer, bij de andere kristallen. Ik had mijn beste vriend Rinlin verteld over de enorme kracht van het kristal. Ook vertelde ik dat alleen de juiste personen, in het bezit mochten komen van mijn magische kristallen. Rinlin zou zoals afgesproken, die week één kristal bij zich dragen, om te kijken wat voor uitwerking, het op hem zou hebben. Rinlin zijn

sterke punt was, dat hij ontzettend kalm was. Rinlin werd dus nog veel kalmer, toen hij het kristal bij zich droeg. Het was toen één van de eerste keren, dat TriesT heerser van Tussenland, uit Donker Dal was overgekomen. TriesT had geen vrienden, en wist van narigheid en verveling, niet meer wat te doen. De bewoners van Donker Dal, waren allemaal gevlucht, of deden angstig wat TriesT hen oplegde te doen. De rode magie uit de Spiegelwereld, had bezit van hem genomen. TriesT werd met de dag een slechter mens. Dit was ook het moment waarop hij besloot, om de omliggende landen, de duinen en dorpen, in te pikken. Hij deed het in eerste instantie, gewoon uit verveling. Hij wilde heersen over alles en iedereen, die op zijn pad kwam. TriesT ging op verkenning om te kijken tot hoever hij zijn landsgrenzen kon laten strekken, en liet al deze mensen als slaven voor hem werken.

Aangekomen bij IJm zakte de mensen door zijn enge en pijnlijke gekrijs in elkaar. Het gekrijs deed zo'n pijn in de

oren, dat deze stuk gingen.

De mensen probeerde hun handen, snel voor hun oren te stoppen, maar Rinlin knielde rustig op zijn knie, en hield het kristal vast. Hij sloot zich af van de buitenwereld en concentreerde zich op zijn hartslag. TriesT was verbaasd en nieuwsgierig geworden door de rustige Rinlin. Een groene glinstering trok zijn aandacht. Het was dat ik op dat moment, de aandacht van TriesT verstoorde, door een

vuurbal naar hem te gooien. TriesT schrok hiervan en was

kwaad, omdat hij mij hier niet had verwacht. Hij koos ervoor om terug te gaan naar Donker Dal, waar hij zich kon voorbereiden op een nieuwe aanval, en zag mij als een waardige tegenstander. TriesT zag in het dorpje IJm de uitdaging waar hij naar zocht. Een tovenaar en die man met dat groene glinsterende ding, trokken als een magneet zijn aandacht. We begrepen dat de kristallen, nooit in het bezit mochten komen van TriesT, of een andere kwade tovenaar. De kristallen moesten verborgen worden gehouden, tot het moment daar was, en de juiste mensen zich zouden aandienen, om het op te nemen tegen de krachtige TriesT. Uiteindelijk besloten Rinlin en ik, om de kristallen te begraven, daar waar geen mens, ooit durfde te komen. De plek waar alleen Rinlin en ik, levend van terug waren gekomen, Drakenstad. We gebruikten het boek waarin ik de weg beschreven had, en bedachten proeven, om de uitverkorene te testen die ooit in aanmerking wilden komen, voor de kristallen. Na het verstoppertje van de kristallen in een zilveren kist, die de kristallen zou beschermen tegen de rode magie. Besloten we om de bladzijde, waarop de route omschreven stond. En waarop je kon lezen, hoe we naar Drakenstad moesten lopen, uit het boek te scheuren. Deze bladzijde wilde we ergens verbergen, toen TriesT op dat moment, zijn Gluurders naar het dorp had gestuurd. Gluurders zijn slechte wezens met één groot oog. Omdat de Gluurders ons overvielen, nam Rinlin in een fractie van een seconde de beslissing, om de bladzijde in zijn mond te stoppen en door te slikken. TriesT zou de route naar de kristallen, op deze manier, nooit kunnen vinden. Uit angst om iets te verklappen, sprak Rinlin vanaf dit moment niet meer. Hij sprak nooit meer! Mij is wel eens verteld dat, soms als mensen bang of angstig zijn, ze zich anders kunnen gedragen dan normaal. Bij Rinlin was dit door de shock, ook het geval, omdat hij bang was te verklappen, waar de kristallen